

Primàries Catalunya, la necessària regeneració democràtica

written by Llorenç Prats | 12 de desembre de 2020

Els partits tradicionals diuen que fan primàries obertes, però després els resultats no es traslladen a les llistes electorals. Sobren exemples. Des del que li ha passat a Neus Ramonet a Lleida fins al que li passarà a altra gent per encabir Joan Canadell o qualsevol altre “gran fixatge” a Barcelona. Així el mètode de primàries queda totalment desvirtuat i només queda genuí a Primàries Catalunya, on els que surtin de la segona volta que es votarà a partir del 20 de desembre seran els que conformaran, segons expliquen, la candidatura que es presentarà a les eleccions al Parlament de Catalunya.

Hi ha una relació directa entre regeneració democràtica i fer la independència. La majoritària voluntat popular catalana queda condicionada i fatalment segrestada en cada període electoral amb un sistema de control polític de les cúpules que no deixa fluir la manera de fer i les prioritats catalanes. I una majoria social, lliurament i entre greus dificultats, va pronunciar independència en la jornada del referèndum d'autodeterminació de Catalunya del primer d'octubre de 2017. I això, principalment, està premeditadament bloquejat pel “sistema de partits” actual.

La reversió d'aquesta situació política, amb grans inèrcies, implica activar els mecanismes disponibles de democràcia directa, assemblea permanent i transparència obligada. És a dir, un moviment polític del poble i al servei del poble, sense cúpules ni mediacions en despatxos. Una efervescència col·lectiva per aixecar el cap amb determinació personal, com molts dels vídeos que podem veure a primariescat.cat ja

palesen. I és després de donar-hi un cop d'ull que hom queda convençut de fins a quin punt amb auto organització suficient es poden assolir els objectius decidits col·lectivament, malgrat el vigilant sistema imperant.

Les cúpules dels partits actuals diuen (“diuen, diuen, diuen”) que tenen dades o enquestes que justifiquen les seves decisions. Però ningú les coneix i encara menys les justifiquen. S'imposen. I la gent, la seva gent, ho accepta resignadament. I quan fan les seves “primàries” el teatre mediàtic que organitzen no és creïble ni convenç, però també s'acaba acceptant com un mal menor. Les xifres de participació s'amaguen o, directament, s'exageren. Tot plegat, un frau a la democràcia. I la representativitat política queda viciada de forma inequívoca.

Sense un vot vinculant no hi ha democràcia interna o externa prou robusta. El vincle elector-representant no pot quedar discutit en cap moment. Si es trenca aquest vincle, com està passant massa sovint a Catalunya, no acabem dient el que pensem ni fent el que diem. I això, no és bo per a ningú i menys, òbviament, per als qui ho patim.

La reacció davant aquest panorama nacional no pot ser l'abstenció o la depressió. Hi ha sortides si hom està disposat perquè es pot anar ben acompanyat i trobar prou eines de suport, ja que dins el teixit social català hi ha aquesta força, com es va demostrar durant el primer d'octubre amb prou contundència. Només així, a parer meu, serà possible teixir les dinàmiques rupturistes que permetran, de ben segur, una franca i ferma expressió catalana per reeixir com a poble, país o nació.